

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **V. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 grudnia 2024 r.,
wniosku skazanej o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. akt II AKa 75/20
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 2 grudnia
2019 r., sygn. akt III K 30/17,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

V. K. (B.), skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 23 lutego 2021 r. (sygn. akt II AKa 75/20) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 2 grudnia 2019 r. (sygn. akt III K 30/17) złożyła wniosek o ustanowienie obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie powyższego postępowania, z uwagi na, jak wskazała „nowe dowody”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Złożony przez skazaną wniosek nie został sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego, jak nakazuje przepis art. 545 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy odstąpił od wyznaczenia skazanej obrońcy z urzędu bądź wzywania do uzupełnienia tego braku formalnego, z uwagi na treść pism, niewskazującą na zaistnienie jakichkolwiek podstaw do wznowienia postępowania w niniejszej sprawie. Z pism tych nie wynika w żaden sposób nawet minimalne uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających rozważenie wznowienia postępowania.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W razie stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo to nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych, w tym dotyczących przymusu adwokackiego. O oczywistej bezzasadności wniosku możemy mówić wtedy, gdy nie zawiera on żadnych racjonalnych i obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia określonych przepisami prawa procesowego, a wskazanych w art. 540, 540a i 540b k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2022 r., II KO 125/21).

Przypomnieć wypada, że podstawy dla wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem wylicza art. 540 k.p.k. Są one precyzyjnie opisane i z uwagi na wyjątkowość możliwości przełamania prawomocności wyroku sądowego – obejmują jedynie najpoważniejsze okoliczności, jakie z uwagi na zasady procesu karnego (art. 2 k.p.k., m.in. że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne) powodują, że sprawę należy rozstrzygnąć ponownie. Specyfika postępowania wznowieniowego wszczynanego na wniosek powoduje, że nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej (tak SN w postanowieniu z dnia 21 Kwietnia 2016 r., V KO 22/16). Podlega weryfikacji jedynie to czy np. ustalono prawomocnym wyrokiem, że popełniono przestępstwo w związku z pierwotnym postępowaniem i istnieje uzasadniona podstawa do

przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), ujawniły się nowe fakty lub dowody świadczące m.in. o tym, że czynu nie popełniono i nie były one znane wcześniej (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.).

W treści wniosku nie przedstawiono żadnych konkretnych okoliczności, które mogłyby stanowić nowe dowody w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Innymi słowy, brak jest jakichkolwiek informacji, które wskazywałyby na pojawienie się nowych dowodów uzasadniających wznowienie postępowania. Subiektywne przekonanie skazanej o swojej niewinności, ewentualne zastrzeżenia co do oceny prawnej czynu, czy też jego opinie na temat niesłuszności wyroku, nie mogą być podstawą do wznowienia postępowania. Nie jest rolą Sądu Najwyższego wyznaczanie każdemu skazanemu, na jego wniosek obrońcy z urzędu celem analizy prawidłowości procedowania Sadu I lub II instancji. Musi w takim wniosku zostać przynajmniej uprawdopodobnione, że w istocie zaszły nadzwyczajne okoliczności, uzasadniające konieczność dogłębnej analizy potrzeby wznowienia.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówiono więc przyjęcia powyższego wniosku do rozpoznania.

Nie oznacza to jednak, że nie jest możliwe złożenie kolejnego wniosku. Musi być on jednak sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego i prezentować podstawy wznowieniowe przewidziane w k.p.k.

[J.J.]

r.g.